

inspektieus te brengen. En dan komen Krientje en Clara, de beide dochters, binnen, om voor de koffietafel te zorgen.

Op mijn vragenden blik knipt Tine me geruststellend toe.

Het schijnt dus in orde te zijn!

Met dankbaarheid zie ik naar de stille, smalle gestalte van de boerin, die in Gods hand het middel mag zijn, voor Tine 'n steun te wezen. Er ligt iets teer-moederlijks over haar, in al haar zeggen en gebaren..... en toch ook weer iets anders, iets wonderlijks: een waas als van gedragen leed en..... neen, dat is toch het eenige niet.

Ik bedenk: het moet het krachtige van haar geloof zijn!

Het is feitelijk de eerste avond dit jaar, dat buiten zitten mogelijk is.

En we genieten er echt van. Het is zoo heerlijk vredig op en rond de „Berkenhoeve”. En het gejubel, het gorgel der vogels is vanavond al heel bijzonder mooi!

Zoo wordt het laat als we wegrijden: 't is al bij kwart over tien, wanneer de auto voorkomt.

Wij zitten achterin; het schijnsel der groote lichten danst over den weg. Tine zegt niets; ze denkt zonder twijfel aan den middag terug. In het voorbijglijdende licht van een lantaarn zie ik voor het eerst iets als van een flauw glimlachje om haar mond. O ja, het is nog wel droevig, dat kan niet anders. De pijn schreit immers zoo dikwijls in je hart op, als je denkt, aan wat dezen zomer had kunnen zijn.

Nu zijn we weer thuis.

Tine is moe, en wil graag naar bed.

Op mijn vragenden blik zegt ze: „Ik zal boven wel vertellen. Slaap heb ik niet, maar ik snak er naar, lang-uit te liggen.”

Nu zit ik maar stil te luisteren.

(Wordt vervolgd)

GEBED

Men heeft mij met hun tijdverstarde dogma's doodgepreekt, Uw bitt'ere lijdensweg tot koud formeel begrip gemaakt.

Heer, maak mij weer het kind, dat alles van Uw liefde spreekt En over al Uw goedheid nimmer uitverwonderd raakt. —

Wij missen heil'ge schroom en worden al te zeer vertrouwd Met 't groote wonder, dat, voor onze zonden straf, Gods Zoon In lijden ging en dood. Het wordt ons alles zoo gewoon En treft niet meer: wij blijven onontroerd en koud. —

Heer, geef, dat weer als vroeger 't hart in juub'len openbreekt Hunk'rend in daden U mijn dankbaarheid te toonen, maak Mij weer 't ontvank'lijk kind, dat alles van Uw liefde spreekt En over al Uw goedheid nimmer uitverwonderd raakt. —

G. J. PEELLEN

Naar een ets

De vioolspeler

HET NEO FEMINISME

(SLOR) AAN DE HAND VAN FAMKE'S BROCHURES

HET VRIJE HUWELIJK KEURT FAMKE uit *beginsel* niet af. „Wij zijn er echter in geen eeuwen nog rijp voor.” (N. Taak v. h. N. Feminisme, bladz. 18.) Gelukkig maar, want *rijp* staat in dit opzicht gelijk met *rot*.

Een meisje behoeft ook niet te wachten, tot zij door den man wordt gevraagd. Zij mag zelf „op bescheiden wijze een man zoeken, en een afwijzing behoeft haar niet te krenken.”

Wij gelooven, dat God een iegelijk zijn huisvrouw als met Zijn hand toebrengt en achten zulk een weigering wel als iets dat pijn doet en vernedert.

Famke wil *niet* aan de honderduizenden ongehuwde vrouwen de stilte der resignatie en de hooggedragen eenzaamheid prediken. (Moeder of wereldsche non, blz. 13.)

„God bouwde op den stralenden brand der zinnen Zijn menschheid.” (bladz. 14.) Mis, Famke, God schiep den mensch naar Zijn beeld. Liefde is God Zelf, liefde behoort tot het beeld der menschen! Gij schakelt de zonde uit. De stralende brand der zinnen is een gevolg van Gods vloek.

Dier en mensch staan niet gelijk. Een ongehuwde vrouw is niet onvolgroeid als een dier of plant, die onvruchtbaar blijft. Zij behoeft evenmin een Uebermensch te zijn. Zij kan als een gelukkig kind voor God leven en anderen tot zegen worden.

Iedere vrouw *is* moeder in 't diepst van haar ziel. Wat zou de wereld moeten beginnen, indien zij dat diepe, fijne, geestelijke moederschap der ongehuwde vrouw missen moest.

Wij staan aan Famke's zijde, wanneer zij vol ironie, de vrouw, die als burgemeester, brandwacht, notaris optreedt, hekelt. Ook wij achten het huwelijk de hoogste bestemming der vrouw. Alleen maar, wij erkennen Gods leiding in ons leven, en wenschen den Heere gehuwd of ongehuwd met blijdschap te dienen. Daarvoor zijn in God de krachten te vinden.

Het is wreed, wonden in het hart der ongehuwden open te halen. Laten wij liever den balsem van Gods liefde er in gieten!

Famke, de warmvoelende huisvrouw en moeder, acht het monagame huwelijk den grondsteen van ons